

A. C. D. Petersen: Naar jeg tillader mig at tage Ordet i denne Forhandling, er det, fordi jeg er fra den Egn, hvor den paa-gældende Mand bor, som er nævnt i Bemærkningerne til Lovforslaget og af saa mange af Talerne. Jeg tror ikke, at det er ganske rigtigt, naar den højtærede Landbrugsminister udtalte, at denne Mand ikke blev straffet, fordi vi savnede Straffebestemmelser, han kunde komme ind under, men jeg tror, at han ikke blev straffet, fordi han ikke havde begaaet noget strafbart. Det var det Resultat, Domstolene kom til. Nu tvivler jeg ikke om, at hvis dette Lovforslag havde været vedtaget, hvori der staar, at hvis man ikke tillægger de foreliggende paa smitsom Sygdom tydende Kendsgerninger nogen Betydning, straffes man, kunde han sikkert være blevet straffet. Men det er for mig ikke Hovedsagen at faa Mennesker straffet, hvis Bestemmelserne ikke har den heldige Indflydelse, at man kan undgaa den Kalamitet, som Spredningen af Smitte er. Hvis man kan paavise, at Bestemmelsen om Straf for den, som lader være med at tillægge de foreliggende, paa smitsom Sygdom tydende, Kendsgerninger den Betydning, der skal tillægges dem, kan hindre Smittens Udbredelse, maa man for mig gerne straffe med Bøder op til 10 000 Kr. Men hvis der kan være Mund- og Klovesyge i en Besætning, uden at den paagældende har nogen Anelse derom — og saadan tror jeg, det er —, er Bestemmelsen ikke heldig.

Jeg vil gerne spørge den højtærede Landbrugsminister: Har man Veterinærfysikatets Udtalelse for, at Mund- og Klovesyge i en Besætning altid kan spores af almindelige Mennesker uden nogen særlig veterinær Indsigt? Jeg mener hjemme fra min egen Besætning at have Beviset for, at dette ikke er Tilfældet. Under den store Mund- og Klovesygeepidemi for nogle Aar siden kom min Dyrlæge en Dag, efter at han ikke havde været hos mig i nogle Maaneder, og skulde undersøge min Besætning for Ufrugtbarhed; jeg havde ikke haft ham i nogle Maanedere paa Grund af Smittefaren ved Mund- og Klovesygen, skønt jeg ellers plejer at have ham en Gang om Maaneden. Da han undersøgte Køerne, fik han ved samme Lejlighed nogle Pletter at se ved deres Muler, og han spørger saa: Hvad er det for noget? Har Besætningen haft Mund- og Klovesyge? Ikke det jeg ved af, svarer jeg. Vi skal dog foretage en Undersøgelse af det, siger han. Han gik saa i Rækken af Køer igennem og paaviste hos flere af dem disse Ar, som kommer efter Mund-

og Klovesygen. Køerne havde staaet paa Græs Dag og Nat i et længere Tidsrum, men vi havde ikke paa Køernes Ædelyst sporet det mindste Tegn paa Sygdommen, lige saa lidt som vi gennem Nedgang i Mælkemængde havde sporet noget som helst mistænkeligt. Ikke desto mindre holdt Dyrlægen for — naturligvis efter en noget overfladisk Undersøgelse —, at Køerne havde lidt af et lettere Anfald af Mund- og Klovesyge. Hvis han har Ret i dette, var der da, spørger jeg, nogen Grund til at straffe mig med Bøder fra 200 til 10 000 Kr., fordi jeg ikke havde opdaget en Sygdom, som jeg overhovedet ikke kunde opdage? Jeg tror derfor, man skal tage denne Passus ud: „eller ikke har tillagt de foreliggende paa smitsom Sygdom tydende Kendsgerninger nogen Betydning“, for ellers, tror jeg, kommer man ind paa at stille den enkelte i Gabestokken, uden at man dog opnaar noget i Retning af at sikre Samfundet mod den Fare, der ligger i denne smitsomme Sygdom.

Jeg vil gerne have Lov til yderligere at sige, da nu denne Mandovre fra min Hjemegn har været saa stærkt fremhævet under Omtalen af dette Forslag, at jeg kender ham særdeles godt, og jeg er overbevist om, at han ikke har begaaet noget forkert. Det er ganske rigtigt, at der var indtruffet Dødsfald indenfor hans Besætning, nogle ganske faa Kalve, 5 tror jeg, var døde, inden han tilkaldte Dyrlægen. Men det drejede sig om en Besætning paa 130 Kreaturer, og der findes saa mange Smaaepidemier blandt Kalve, der kan medføre f. Eks. 5 Kalves Død i en Besætning, der paa det Tidspunkt maaske talte ikke mindre end 30 nyfødte Kalve. Endvidere fodrede vedkommende Mand, som vistnok Hundreder af Landmænd Landet over har maattet gøre, med halvraadne Roer. Det var, som alle Landmænd ved, sidste Aar uhyre vanskeligt paa Grund af den stærke Frost at bjærge Roerne, og man har Landet over fodret med et Roefoder af den Art, at det maa siges at være et Vidunder, at ikke en hel Del af Landets Besætninger blev ødelagt. Det gjorde den Mand altsaa ogsaa, og jeg er overbevist om, at mine Kolleger her i Tinget kunde nævne mange lignende Tilfælde. Det var da ikke underligt, at Mælken blev saadan, at nyfødte Kalve døde af den. Denne Mand havde i øvrigt en gammel Fodermester, der havde lært, som man lærer det paa de store Gaarde, hvor Fodermesteren ofte ogsaa tager lettere Sygdomstilfælde indenfor Besætningen under Behandling. Denne Fodermester slutter sig